

*Sufletul
meu
cântă*

Cărți de

Kim Vogel Sawyer

În așteptarea întoarcerii lui Summer
Unde te poartă inima
Unde cresc sălciile
Amintirile inimii
Promisiunea primăverii
Tărâmul făgăduinței
Șoapta împăcării
O nouă speranță
Speranțele inimii
Cântul inimii mele
Când încolțește speranța
Curtând-o pe domnișoara Amsel
Dulce sactuar
Sufletul meu cântă

Continuarea cărții *Dulce sanctuar*

*Sufletul
meu
cântă*

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Oradea
2018


life
PUBLISHERS

Originally published in English under the title: *My Soul Sings*
Copyright © 2017 by Kim Vogel Sawyer
All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2018 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Amalia Poatcă Moldovan*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

Sufletul meu cântă / Kim Vogel Sawyer. - Oradea : Life, 2018

ISBN 978-606-8915-04-3

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Pentru *Tamela Hancock Murray*,
care m-a ajutat să public cartea,
fiindcă nu și-a pierdut niciodată speranța în ce va fi.

*Domnul este tăria mea și scutul meu;
în El mi se încrede inima și sunt ajutat.
De aceea îmi este plină de veselie inima
și-L laud prin cântările mele.*

Psalmul 28:7

1

ÎNCEPUTUL LUI AUGUST, 1945

- **H**ei, băiete, ai nevoie de ajutor?
Vocea răgușită îl trezi brusc pe Ieremia din moțăială. Autobuzul se oprise. Își aruncă privirea împăienjenită la geamul murdar. Scena de dincolo de fereastră nu era un peisaj rustic polonez. Pentru o clipă, se simți cuprins de spaimă. Unde se afla? Mijii ochii, concentrându-se pe o clădire mică, îmbrăcată în lemn.

Pe tabla de pe fațadă stătea scris „Oficiul Poștal din Shyler's Point”. Bătăile inimii îi reveniră la un ritm normal. A, da... Arkansas. Totul era în regulă. Cu un mormăit în barbă își întinse picioarele pe culoar. Vibrațiile motorului în mișcare îi dădeau furnicături pe pulpele picioarelor, cum stătea pe o parte, pe scaunul cu vinil crăpat. Își prinse genunchierele protezelor de la picioare, apoi se forță să se ridice în picioare. Ținându-se de spătarul scaunului, răspunse în cele din urmă șoferului cu păr grizonat.

- Da. Mulțam de-ntrebare. Sunteți amabil să-mi dați cârja și geanta, vă rog?

Șoferul trase de manetă zgomotos și opri vehiculul, apoi se îndreptă cu pași clătinați spre Ieremia. Scoase lucrurile de sub scaun mormăind. Bărbatul îi dădu cârja lui Ieremia, dar nu și geanta.

– Țin io asta-n locu' tău. Ia-o numa' înainte.

Se trase în locul dintre scaune ca să îl lase pe Ieremia să treacă. Ieremia simțea prezența șoferului în spate în timp ce mergea pe culoarul strâmt spre treptele autobuzului. Simțea că i se ridică părul de pe ceafă, dar își repeta că șoferul nu avea gânduri rele. Prinzându-se bine de bară cu mâna dreaptă, își ținu echilibrul cu cârja la subsuoara stângă și coborî încet cele două trepte până în strada plină de praf.

Se întoarse și luă geanta. Șoferul zâmbi larg, pălăriei murdare.

– Drum bun, prietene. Să ai ședere bună în Shyler's Point, auzitu-m-ai?

Ieremia aprobă dând din cap.

– Mulțam. Acum, la revedere.

Zgomotul asurzitor al motorului îi înăbuși ultimele două cuvinte în timp ce șoferul băga mașina în viteză. Autobuzul se făcu nevăzut cu mare gălăgie după o curbă bruscă a drumului, lăsându-l pe Ieremia în picioare, dinaintea micului Oficiu Poștal cu mirosul de benzină umplându-i nările.

Aruncă o privire în susul și în josul străzii. După cum fusese prevenit, Shyler's Point nu era cine știe ce oraș. Numai cinci-șase clădiri erau împrăștiate în jurul zonei verzi din centru, care trebuia să fie parcul orașelului. Și nu vedeai nici țipenie de om. Liniștea de mormânt îi dădu lui Ieremia un fior de spaimă pe șira spinării așa că, fără să vrea, se uită în jur după soldați. Scutură din cap ca să alunge spaima cu de-a sila.

Nu mai era în Europa. În Shyler's Point nu erau cazați soldați. „Doamne, dă-mi pacea Ta.”

Rugăciunea îl ajută, dar unde să fie prietenii fratelui său? Înțelegerea era să îl întâmpine la autobuz. Se uită la ceasul de buzunar. Puțin după șapte și jumătate. Atunci înțelese. Autobuzul sosise mai devreme. Privi iar în jur, cu ochii furați de umbrele lungi ce cădeau spre răsărit.

Părea să fie mai târziu, pesemne din pricina munților care puneau stavilă razelor de soare în timp ce astrul cobora spre

orizontul de la apus. Fie, avea destulă lumină ca să ajungă pe jos până la casa gazdelor. După indicațiile pe care le primise în scrisoarea de la Holden Winters, care era doctorul orășelului și bunul prieten al fratelui său, locuința familiei Winters se afla pe o colină, dinapoia magazinului universal. Făcu încet un cerc, căutând clădirea cu pricina, și o melodie ce venea dinspre parc îi merse la suflet și îl umplu de sentimentul că se afla acasă.

*Voi iubi vechea, tristă cruce
Pân' sfârșesc viața umană...*

Melodia se înălța pe patru voci, dar niciun instrument nu părea să acompanieze glasurile. Cu mâna strânsă pe mânerul genții de călătorie, începu să înainteze în direcția aceea, atras de cântarea veche pe care o știa.

Stârnea praful în timp ce își târa papucii grei pe drumul serpuitor și nepietruit de țară. În spatele unei clădiri masive din cărămidă, cu un balcon la etajul doi, el zări o bisericuță îmbrăcată în șipci din lemn și cu clopotniță.

*Căci cândva m-a chemat la locașul ceresc
Unde-n glorie mă voi schimba....*

Cântecul părea să îl atragă în timp ce trecea pe lângă o jumătate de duzină de automobile cu aspect învechit și pe lângă încă pe atâtea căruțe trase de măgari, adunate care-cum, pe apucate, pe sub crengile stejarilor și ale arșarilor înalți. Trecu o pantă, acoperită cu iarbă deasă și cu petice de panseluțe albastre, o imagine familiară copilăriei lui, până în pridvorul bisericii. Șase trepte duceau sus. Nu va reuși în veac cu geanta în mână.

Lăsă geanta să cadă pe iarbă. Pe cine să încurce o geantă lăsată în pragul ușii unei biserici? Cu mișcări încete, urcă cu pași grei în pridvor și se opri în fața ușii duble, deschise ca să își tragă

răsufierea. Cântarea îi mergea la suflet, făcându-l nerăbdător să ia parte la ce se petrecea înăuntrul clădirii.

O verandă închisă, poate de vreo doi metri, despărțea pridvorul de lăcaș. Îndreptând umerii, Ieremia traversă podeaua din scânduri, târșâind picioarele, și intră în bisericuță. Bănci fără spătar erau puse pe două rânduri. Aruncă o privire în jur, căutând un loc pe care să se așeze, în timp ce ultimele cuvinte ale cântării îi încântau urechile.

Se alătură cu vocea lui gravă, de bariton, neputând rămâne tăcut.

Eu voi sta lângă vechea cruce

Și-am s-o schimb cândva-ntr-o coroană.

Bărbatul înalt, cu părul închis la culoare, din spatele pupitrului simplu din lemn, ce era în față, păru să îl remarce pe Ieremia. Un zâmbet îi umplea fața, care i se părea cunoscută, deși Ieremia nu îl mai întâlnise niciodată. Văzând acest zâmbet, oamenii începură a se întoarce în scaune pentru a privi peste umeri. Se așternu tăcerea în sală și Ieremia se trezi sub privirile cercetătoare ale vreo cincizeci de locuitori ai orașului.

Un băiețel cu părul ca paiul de grâu, ce se afla în partea dreaptă, se întoarse cu spatele la amvon cu totul, se puse în genunchi pe bancă și arătă spre protezele lui Ieremia.

– Uite, mamă, crezi că omu' a fost lovit la război?

Ieremia îi făcu semn cu ochiul. Era limpede că fusese rănit în război, era unul dintre motivele pentru care voise să vină la Shyler's Point, ca să încerce să se refacă, însă nu războiul era cauza problemei de la picioare. Aflase o cale de a suporta durerea de picioare.

Oare și durerea din inima lui se va vădi la fel de ușor de împlânzit?

– Taci din gură, Jimmy!

Mama certă copilul cu o șoaptă șuierătoare, trăgându-l să se întoarcă la loc. Dar acesta rămase cu capul sucit, făcând ochii cât cepele la curelele ce susțineau picioarele șubrede ale lui Ieremia. Copilul nu era singurul care căsca ochii, dar Ieremia privea în față, încercând să nu ia seama la privirile curioase.

Bărbatul coborî de la amvon și se îndreptă grăbit spre Ieremia. În liniștea ce urmă muștrării mamei, pașii acestuia făceau ecou, trimițând un fior de spaimă pe spatele lui Ieremia. Ce mult îi dispăcea zgomotul făcut de pașii apăsați...

Omul întinse mâna, cu un zâmbet ce îi lumina fața.

– Ieremia Hatcher, bun venit în Shyler's Point!

Toată lumea se ridică deodată în picioare și șoapte de recunoaștere se auziră printre rândurile micii adunări.

Ieremia strânse mâna bărbatului cu păr negru și mintea i se luminează pe loc. El trebuia să fie prietenul lui Mica, Holden Winters. Mica îi povestise că semănau de parcă erau frați. Cu constituția sa robustă, cu părul închis la culoare și cu ochii albaștri pătrunzători, Holden putea ușor trece drept un tânăr din familia Hatcher.

– Holden? întrebă Ieremia, doar pentru a fi sigur.

– Corect. Holden zâmbi întregii adunări. Oameni buni, vă prezint pastorul despre care v-am vorbit, Ieremia Hatcher. Să-i urăm bun-venit.

Urale de întâmpinare izbucniră în biserică, acompaniate de aplauze zgomotoase. O tânără mărunță, cu părul de culoare castanie, cu pântecul rotund de la sarcina înaintată veni cu pași sălțați pe culoarul din mijloc și îl luă pe Ieremia de mână.

– Ieremia, cât de mult mă bucur să te cunosc! Eu sunt Callie, soția lui Holden. Făcu o grimasă în semn de părere de rău. Dar ai sosit devreme, nu așteptam autobuzul înainte de opt. Trebuie să fi crezut c-am uitat de tine.

– Nu, deloc. Știam că am ajuns devreme.

Ieremia se frământa, conștient de oamenii care se uitau la ei și de ochii numeroși ce păreau lipiți de protezele lui de la

picioare. Era limpede că Holden și Callie nu le vorbiseră celor din congregație despre handicapul lui.

– Am auzit cântarea și m-am simțit pur și simplu acasă.

– Mă bucur c-ai făcut acest lucru. Holden arată cu mâna spre un loc liber de la capătul unei bănci. Vrei să stai cu noi? Miercuria e, de regulă, o seară de studiu biblic, dar în seara aceasta cântăm imnuri religioase, devreme ce pastorul nostru e bolnav și nu poate ține predica.

O femeie cu fața ridată, ce stătea pe culoar, bătu ușor cu mâna pe brațul lui Holden.

– Da' omu' ăsta o să facă serviciu' săptămâna ce vine, așa-i, doctore?

Pălăria femeii părea o oală de supă întoarsă cu dosul în sus, împodobit cu niște floarea-soarelui veștejite. Holden aprobă dând din cap.

– Așa este, Flossie. Pastorul Hatcher va ține predicile până ce pastorul McCleary se va pune iar pe picioare. Se întoarse către Ieremia. Dar, deocamdată, Ieremia, ia loc și simte-te ca acasă.

Ieremia porni spre banca cea mai apropiată din spate, însă Callie își strecură mâna pe sub brațul lui. Îl conduse la banca din față unde se așeză la rândul său toată un zâmbet. El își rezemă cârja de bancă, lângă piciorul lui Callie. Toți ochii păreau a-l sfredeli.

După ce își petrecuse ultimele luni încercând să se ascundă, se simțea descumpănit în centrul atenției. Sudoarea îi curgea prin tot trupul. Se aplecă pentru a desprinde cataramele de la genunchi, dar țăcănitul ușor semăna cu rafala unei puști. Odată cataramele desfăcute, se așeză repede, apucându-se de picioare cu palmele mâinilor, să nu cadă pe spate de pe bancă.

Se auziră câteva icnete înapoia lui, urmate de oftaturi de ușurare, iar el scrâșni din dinți. Callie îi puse mâna pe braț, iar el o privi. Zâmbetul ei îl liniști. Privind în ochii ei verzi, scânteietori, înțelese de ce fratele lui fusese atât de îndrăgostit